

Sürgündeki Arkadaşım 2

– Ahmet Yüksel · 15 Nisan 2013

Bir sabah kalktığımda okumak için elime aldığım bütün gazeteler yaşadığım şehirde bir cinayetten bahsediyordu. Şehrin ileri gelenlerinden olan iktidar partisinin temsilcisinin ve onun eşinin o gece ucuna susturucu takılı bir silahla evinde yatariken vurulduğunu yazıyordu yaşadığım yerdeki mahalli ve ulusal gazeteler. Şaşırmıştım birkaç yere telefon açtım olay doğruydu halk çoktan öğrenmiş cinayet haberi ise dilden dile dolaşmaya başlamıştı.

Yollar şehir çıkışları otobüs terminalleri polis jandarma ile dolmuştu her yerde şüpheli kişiler aranıyordu. Fakat ustaca işlenen cinayetten geriye en ufak iz bırakmayan katilin kim olduğunun belli olmadığı söyleniyordu. Halk evinin önüne toplanmış cinayeti işleyenlere lanet okurken bazıları da çeşitli tahminlerle onu bunu suçluyorlardı.

Ağlayanlar yas tutanlar ortalık ana baba günü olmuş, şehirdeki halkın dilinde bu cinayetten başka bir şey konuşulmaz olmuştu. Beni dersiniz pek şaşırmamıştım. Çünkü bunların yaptıklarından dolayı şehirde, çevrede o kadar çok düşmanları olmuştu ki, bunlar saymakla bitmezdi. Haksız kazançlardan tutun da, günahlarını aldıkları haksız yere yaptıkları tayinler ve yaşadığım bu ilçedeki memurlar hakkındaki gerçek olmayan karalamaların sayısı sayılamayacak kadar çoktu. Böyle bir insanın düşmanın olması kadar doğal bir şey olamazdı. Ne derler alma mazlumun ahını çıkar aheste, aheste. Bu olan biten çıkmaktan da öte bir şeydi. Yenmiş rüşvetler, yenmiş kul hakları onlarda ne ararsan vardı. Fakat yine de sonuç, bunların sonları hiç böyle olmamalıydı. Sonuç onun ve eşinin onların hunharca öldürülmeleriyle bitmemeliydi.

Ben bunları düşünürken şüpheli olarak bazı kişilerin oradan buradan resmi ve resmi olmayan kaynaklardan tutuklandığını duyuyordum. Tutuklananların hepsi de solcu kişilerdi. Ölenlerle uzaktan ve yakından çeşitli ilişkileri olmuş olan kişilerdi.

Şehirde çevrede yollarda aramalarda yakalanan ölen kişilerle zaman içinde ilişkisi olmuş kim varsa karakola çekiliyor eşek sudan gelinceye kadar dövülüp konuşturulmaya çalışılıyordu. Sonunda karakolda dayak yiyen solcu birinin, suçu kendinin yaptığını söylemesi üzerine tutuklanıp hapse atıldığını duymuştum. Artık aramalar durmuş ortalık sakinleşmişti. Cenazeler kalabalık bir sağ görüşlü seçmenler tarafından ve ölenlerin yakınları tarafından şehrin mezarlığına defin edildi. Olayı sürgündeki arkadaşıma bildirmek istiyordum. Ne de olsa onun da bu ölenlerde ahı vardı. Onun da gereksiz zamanda tayini çıkartan çoluk çocuğunun başına gelenlere bu sebep olmuştu çünkü. Zamanında zamansız ve gereksiz bir şekilde onun tayini çıkartılmasaydı ne onun yokluğunda eşi çocukları yalnız kalacaktı ne de bir gece soba zehirlenmesinden öleceklerdi. Gerçi onun başına gelenlere takdiri ilahi demek daha doğruydu amma olsun yine de bir sebep vardı. Olayı sürgündeki arkadaşıma bildirmek için bulunduğu yere telefon açtığımda karşımdaki santral memurundan beni şok eden bir haberle yerimde dona kalmıştım. Atık sürgündeki arkadaşımın solcu diyerek tayin olup gittiği iş yerinde çalışmadığını bana arkadaşımın odasının telefonunu bağlaması gereken santral memurundan öğrendim. Santral memurunun dediğine göre konuşmak istediğim arkadaşım eşi ve çocuklarının ölümünden sonra aklını

yitirmiş ve tedavi olması için Bakırköy akıl hastanesine yatırılmıştı. Öyle diyordu karşımdaki santral memuru an azından.

Nasıl üzülmüştüm. Sürgündeki arkadaşımın aklını yitirip akıl hastanesine yatırıldığını duyunca. Telefonu kapattım. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Artık şehirdeki olaya üzülüyor işlenen cinayetten dolayı cinayeti işleyene kızamıyor, ben sadece sürgündeki sol görüşlü arkadaşımın başına gelenlere üzülüyordum. Ne de olsa cinayette ölen kişinin de onun aklını kaybetmesinde rolü vardı. Çünkü o arkadaşım solcu diye sürgün olmamış olsaydı, başına bu işler belki de hiç gelmeyecekti.

Duyun idareciler beni duyun,

Solcu sağcı bu vatan hepimizin,

Kin tutmakla olmaz sonu yok bunun,

Gelin sağcı solcu, kardeş olalım. Aradan yıllar geçmişti bir gün yolum İstanbul'a düştü. Akıl hastanesine yatırılan arkadaşımı merak ediyordum ve gidip kendisini akıl hastanesinde bulup kendisini ziyaret etmek istiyordum. Bir taksiye bindim ve doğruca Bakırköy akıl hastanesine vardım. İlgileri buldum ve onlara arkadaşımı ziyaret edeceğim diyerek onun ismini verdim. Doktorlardan aldığım cevap ilginçti.

Hastanede böyle bir hasta yoktu. Yine de mutlaka olması gerektiğini düşünerek rica ettim ve hastanedeki kayıtları inceledim. Sağ olsunlar üşenmeden bütün kayıtlara baktılar. Baktılar da aldığım sonuç daha da ilginçti. Olay hiç de benim düşündüğüm gibi değildi. Arkadaşım polisler nezaretinde gönderildiği buradaki akıl hastanesinden çoktan taburcu olmuştu.